

kami, ki so bile že izrecno pograjane, ki bi jih torej bilo prav lahko pri ponatisku popraviti. — Z nekoliko hudomušnostjo bi skoraj lahko rekli, da je menda Prešeren že divinatorno slutil prihodnjo usodo svojih poezij, ko je v „Novi pisariji“ zapisal verz „Že bukve vsak šušmar daje med ljudi“. Opomnimo naj le na nekdanje ponatiskavanje Wagnerjeve izdaje po Ničman-Alešovcu in Bambergov ponatisk (glej Ljublj. Zvon XXIX, 414) in zdaj ti pride še drugi natisk Schwentnejevega Prešerna s trmoglavo pridržanimi, nepopravljenimi pogreški. Ne bom rekel, da ta nova izdaja ni prav nič popravila, — toda toliko ne, kolikor bi bila lahko, če bi bila hotela upoštevati vse moje očitke glede prve izdaje. Tako je n. pr. verz „Ko šla domu sem z družbo najno v glavi“ vendar že enkrat prišel do pravilne oblike „Ko šla domu sem združbo najno v glavi“ (str. 212), — toda verz „Up najpredrziši je spolnil z deli“ se še vedno šopiri s svojim neprimernim besedilom (str. 116) in v Parizini so se še vedno ohranile vse Aškerčeve potvare Prešernovega prevoda n. pr. (str. 103 zadnji verz) „Nevarnost, strah je njima mar“, namesto vprašujočega „Al dolg, nevarnost njima mar“ in sploh vse tisto nepotrebno izbegavanje izraza „dolg“ die Schuld (prim. Lj. Zv. XXVII, 627). Na 111. strani čitamo še vedno „Trepeče, dene nanj rokó“ (na koga pa?) — namesto edino smiselnega „Da skril bi, kak mu gre oko, trepečo dene nanj roko“ (namreč na oko dene roko, s trepetajočo roko si zakrije oči). Na 55. strani stoji v verzu „Al' ko si je zvolila, mladenča družega“ še vedno brezsmiselna vejca. Akrostihida „Primlcovi juLji“ (str. 173) in „MaTeVžo lAngusu“ (str. 179) je žalibog tudi pridržala tisto preoriginalno hronogramsko obliko (prim. Lj. Zv. XXVII, 685). Če že kdo prav po nepotrebem izraz „bogstvo“ (str. 16) popravlja in izpreminja, naj bi se vsaj ne ustavil na pol pota pišoč „božtvo“, uklonil naj bi se glasoslovnim zahtevam ter pisal „boštvo“, kakor pišemo „moštvo, uboštvo“, ne pa moštvo, uboštvo. — Sicer je pa znano, da so Trubar, Dalmatin, Krelj za Gottheit rabili „bogastvo“ (Plet. I, 39), ki odgovarja Prešernovemu „bogstvu“, na staroslovensko *ǫbъgъstvo* poleg *ǫbъgъstvo* se ne bom skliceval. — Pa ne samo v Prešernovem besedilu kaže ta izdaja svoje nedostatnosti, tudi v uvodnem spisu jih je nekaj. Da se je Prešeren še le 1832. seznanil s Slomšekom, ni res, ker sta si bila že stara znanca iz dijaških let (Lj. Zv. XXII, 631). „Ponosni Juliji je bil bore koncipient Prešeren ravnodušen“, se menda pač ne more reči, marveč ona je bila do njega ravnodušna t. j. ni se mogla zanj zainteresirati in navdušiti, ostala je hladna in mirna, ni se zmenila zanj — on je pa bil njej malo čislan in neznaten.

Kadar torej pride tretji ponatisk Prešernovih poezij na vrsto, bi bilo želeti, da se ne ponatisne tako malomarno, ampak da se vzame poprej besedilo v vestno revizijo. Kritiki ne delajo svojih opomb zato, da bi jih izdajatelji mrdavo prezirali.

L. Pintar.

Dr. Ljudevit Pivko, Telovadne igre. Drugi del. (Knjižnica Mariborskega Sokola, 8. zvezek. Založil Mariborski Sokol. Maribor 1913. 8°, 64 str., 80 vin.

Lučalne igre z majhno žogo tvorijo vsebino drugega dela Telovadnih iger, ki jih je pričel izdajati prof. dr. Pivko pod okriljem Mariborskega Sokola. Kakor smo z zadovoljstvom pozdravili prvi del l. 1911 (gl. Lj. Zvon 1912, str. 111), tako izrečemo lahko tudi o drugem delu le ugodno mnenje. Marljivi nabiratelj in pospeševatelj mladinskega športa je zbral iz bogatega slovstva o tem predmetu 40 iger z malo žogo, predvsem takih iger, ki se dadó v naših razmerah na ljudskih in tudi srednjih šolah ter v društvih lahko izvajati. V navedenem slovstvu (str. 6) pogre-

šamo Brunetovo knjigo „Telovadba v ljudski šoli“, ki pa jo pisatelj na str. 36 omenja. Ni pa omenjena v tej zbirki najbolj razširjena družabna igra z žogo, lawn-tennis, ki se tudi pri nas že ali še igra s precejšno vneto. Na srednjih šolah, posebno v srednjih in višjih razredih, je nogometna igra — football — izpodrinila vse ostale mladinske igre, tako da igre z malo žogo uprizarjajo le še mlajši učenci. A bolje bi bilo, da se nadomesti divjanje z veliko žogo vsaj pri naraščaju z milejšimi oblikami žogalnih iger. V ta namen je Pivkova knjiga dobro došla, tem bolj, ker je opremljena z jasnimi navodili in nazornimi načrti. — Namesto „proževina“ bi naj ostalo „gumi“ ali „kavčuk“, „plosk“ ob kolena bi zamenil s „tleskom“, podajanje v „okrogli ulici“ = v kolobarju; namesto klica „gorje!“ rajši markantnejši „gori!“, „pozóvič“ naj bi se zval „poziváč“.

J. W.

„**Hasanaginica v slovenskih prevodih**“. Letos septembra meseca je dalj časa bival v Ljubljani mladi srbski znanstvenik, Uroš Džonić iz Belgrada. Proučeval je sledove srbske literature v slovenski književnosti. O tem predmetu pripravlja večjo študijo; za zdaj pa je v „Srpskem knjiž. glasniku“ (str. 695 sl.) priobčil razpravo: „Hasanaginica na Slovenačkom“. Narodna pesem „Hasanaginica“, ki igra v zgodovini jugoslovanske narodne pesmi toliko vloge, je bila na slovenski jezik prevedena dvakrat, objavljena pa petkrat (razen pozneje še po čitankah). Prvič jo je prevel dr. J. Zupan v Kr. Čbelici 1832, in sicer po izvorniku v Vukovi „Mali prostonarodni pesmarici“ (1814), drugič pa Cegnar v „Glasniku slov. slovstva“ 1854 po „Srpskih nar. pesmah“ 1846. Zupanov prevod je dober, a Cegnarjev je boljši. Zupanov prevod je izšel neizpremenjen 1849. in 1883. v Peruškovem ponatisu „Kranjske Čbelice“ (Krajčeva „Narodna biblioteka“). Da Zupan 1849 ni hotel nič popravljati, to je pač le slutnja Džonićeva; dalo se bo trditi, da 1849 Zupan ni imel več nikakršnega vpliva na novo izdanje. Cegnar je v prvem izdanju bolj pazil na točnost prevoda, v drugem na pravilnost stihov in „da se po jeziku čim bolj približa originalu“.

Dr. Fr. Ilešič.

Dr. Ivan Oražen, Med ranjenimi srbskimi brati. To knjigo, ki je izšla kot odtisk iz „Slov. naroda“, je v hrv.-srbskem jeziku izdala knjigarna G. Trbojević na Reki in sicer zdaj že v drugem izdanju. (Cena 40 v.)

Iz uredništva. Ker je bilo nujno potrebno zaključiti letos Murnikov roman „Hči grofa Blagaja“, je moralo uredništvo par člankov in književnih poročil, namenjenih za novembrsko in decembrsko številko, odložiti za prihodnji letnik.

